

Rejseinfo:

TIDSPUNKT:

Vores krydstogtskib krydsede ækvator to gange i løbet af ugen. Beliggenheden betyder, at dag og nat er lige lange, og at det er stort set lige varmt hele døgnet. Men vejret skifter alligevel på grund af Humboldtstrømmen, som kommer fra Antarktis. Det betyder, at regnsæsonen, som også er den varme sæson, er fra januar til juni. Fra juli til januar er det lidt koldere, men det regner meget mindre. Vandet er også lidt koldere, fordi Humboldtstrømmen er stærkere. Der er ikke nogen højsæson, men det er eksempelvis bedst at dykke i den kolde sæson, fordi der på det tidspunkt er hvaler og flere fisk.

REJSEN:

Vi fløj med KLM via Amsterdam til Quito, som er hovedstaden i Ecuador. Her overnattede vi en nat, før vi fløj det sidste stræk til San Cristobal på Galapagos. Før vi måtte tjekke bagagen ind på flyet, blev den grundigt tjekket for mad, blomster eller sten, da alt der kan ændre det naturlige økosystem, er forbudt at medbringe. Galapagos består af 19 øer, hvoraf de fire er beboede.

OPHOLD:

Man kan sagtens besøge Galapagos uden at tage på et krydstogt. Man kan bo på hotel på en af de fire beboede øer, og der er mange færgeafgange ud til øerne. Men de sejler kun ud til de nærmeste øer, hvor man er sammen med mange flere turister, så oplevelsen bliver derefter. Krydstogtskibene kommer derimod ud til de uberørte områder i eksklusive timeslots, fordi de betaler høje afgifter, som blandt andet går til naturbeskyttelse.

Galapagos

opleves bedst fra et krydstogtskib

Skibet er også dejligt at dase på. Man kan både ligge og sole sig og studere naturen med kikkerten, der ligger i kahytten.

På land er søløverne naturlige blokeringer, som vi mennesker må gå udenom. Men i vandet er mennesker problemet, som de lynhurtige søløver må smyge sig forbi.

cialuddannede guider, som er en blanding af naturvejledere, spejdere og frø-mænd, vores mange ture ud på Galapagos-øerne. Det er dem, vi kommer til at spørge om alt den næste uge, når vi skal udforske Galapagos til lands, til vands og i luften. Vi bliver delt ind i grupper af ti og dirigeret ud på det åbne agterdæk, hvor der går en bred trappe direkte ned til de ventende gummibåde.

Men før vi må gå derhen, tjekker vores guide, at redningsvesten sidder rigtigt, og at vi alle er stillet ind på den samme kanal på vores audiosystem, som vi hurtigt kommer til at elske.

Første udfordring er at komme ned i gummibåden, for den vipper og slår mod skibet, men vi er mandsopdækket af besætningen og bliver én efter én hjulpet ombord. Der er to på selve skibet, der holder fast i os, og en i båden, der tager imod. Og så gælder det om at holde fast, for alt er i bevægelse.

Fascinerende firben

Lige så snart alle er ombord, sætter gummibådens fører fart på. Han navigerer sikkert mellem bølgerne, mens vores guide byder os velkommen og fortæller om morgenens tur. Kort efter lægger vi til. Det er lige så udfordrende at komme af båden, men det er samme procedure hver gang, så det lærer man hurtigt.

Vi lægger vores redningsveste ved den sten, der gør det ud for en kaj, og det første, vi møder, er en håndfuld søløver, der ikke gider at flytte sig. Så vi må gå udenom. Og sådan er det på Galapagos. Dyrene er ikke bange for mennesker, og det hænger selvfølgelig sammen med, at de får lov at være i fred. Der er strenge regler for, hvad vi må, og guiden holder godt øje med, at vi ikke går uden for de afmærkede områder.

Vi når kun at gå 50 meter, før guiden stopper, fordi han har fået øje på et ganske særligt firben. Vi kigger på det, mens han fortæller om dyret, og hvordan det hænger sammen med

Fernandina er den mest isolerede ø, og her bor de grimme og ildelugtende havleguaner.

Galapagos' fascinerende udvikling. En fortælling han på forunderlig vis kan formidle både let forståeligt og samtidigt spændende, så man pludselig bliver vældig optaget af det lille kryb. Og sådan fortsætter det med stort og småt, mens vi går op på øens højeste punkt, hvor der er en stor-slået udsigt over øen og den berømte klippe Pinnacle Rock.

For guiden er alt en del af det samme økosystem, og alt er lige spændende. Vi stopper og lærer om en sjov kaktus, en unik bille, og pludselig er der en stor og flot Galapagos-høg, der længe kredser lige oven over vores hoveder. Den er så tæt på, at vi kan se den i øjnene og høre, når den basker med vingerne.

Morgenens tur varer cirka to timer, før vi sejler tilbage til skibet. Vi får os en kop kaffe på dækket og sidder og glæder os til næste oplevelse: Klokken ti skal vi i havet og snorkle. Alle gæster har fået deres eget snorkeludstyr, våddragt og svømmefødder. Vi står klar klokken ti og går ombord i gummibåden igen. Vi skal ind til den samme ø med den samme guide, som også står klar i snorkeludstyr. Vi sejler ind til den bugt, vi lige har stået og beundret på vores morgentur. Den bugter sig med kridhvidt sand, og her er hverken liggestole eller solparasoller. Men vi er her heller ikke for at dase, for vi skal ud og se på livet under havoverfladen. En stor del af oplevelserne på Galapagos er nemlig under vand, fortæller guiden. Så det er bare om at lære at snorkle. Der er et minikursus til dem, der ikke har prøvet det før, mens vi andre bare kan svømme ud.

Ligeglade fisk

Først kommer der en fisk i ny og næ, men 20 meter fra stranden går det amok med fisk i alle farver. De kommer i stimer over og under os, og pludselig suser et par søløver forbi, som om de lige har lavet en undvigemanøvre for ikke at ramme os. Jeg vender mig om for at se dem, men de forsvinder lige så hurtigt som de er kommet. Det samme gælder for pingvinerne, der ræser forbi, før man

Fortsættes side 6

Uspoleret: Man kan stadig opleve det næsten uberørte dyreliv på Galapagos. Men øgruppen balancerer mellem at være en turistdestination og et naturreservat, så alt foregår med strenge restriktioner, hvor man kun kan besøge de mest uspolerede af de 19 øer, hvis man er sammen med en lokal guide på et skib.

Silver Origin har en bred trappe direkte ned til vandet, så det er nemt at komme fra skibet over i en gummibåd.

Fortsat fra side 5

rigtigt når at se dem. Vandet er klart og på havbunden er der et helt andet liv med planter og småfisk og havskildpadder, der ligger og sover. Når de skal op og have luft, er de heller ikke bange for os. De svømmer langsomt og graciøst forbi, og en kæmpe skildpadde er så tæt under mig, at den nærmest gnider sig op ad mig.

Guiden svømmer hele tiden med vores lille gruppe. Han dykker dybt og finder dyr og planter og peger, når der er noget helt særligt, vi skal svømme hen og kigge på. Vi er hele tiden overvåget af mandskabet på vores gummibåd, der følger os på god afstand. Det betyder, at man roligt bevæger sig ud på dybt vand for hjælpen er kun et vink væk. Det er rart at vide, for dagens snorkeltur var den nemme. De næste dage skal vi snorkle på dybt vand i bølger og kraftig vind.

Når vi er færdige med at snorkle, kravler vi op i gummibåden og bliver sejlet tilbage til skibet. Og selvom Galapagos ligger ved ækvator, så bliver man på denne tid af året afkølet af en time i havet. Men den slags har de taget højde for på skibet, hvor vi bliver modtaget med varme badekåber og varm chokolade. Efterhånden som vi får varmen, og flere gummibåde kommer hjem, bliver hele agterdækket fyldt af folk i badekåber, der prøver at holde styr på snorkelsæt, vådragt og svømmefødder. Der er tænkt på alt. Så der er også et område, hvor vi kan skylle vores vådragter i varmt vand og hænge dem til tørre på dæk-

På øen Isabela var morgenens vandring til Darwin søen. Flere steder er opkaldt efter ham.

ket, så de er klar til næste dag.

Klokken er ikke engang tolv, og vi er allerede helt udmattede. Heldigvis har vi nu 'fri' indtil klokken fire om eftermiddagen, så vi kan komme op i kahytten og gøre os i stand til frokost. Skibet sætter kurs mod næste ø, og vi skal blot beslutte os for, hvor vi vil spise frokost. Vi kan vælge mellem at spise indenfor i skibets restaurant eller oppe overst på soldækket, hvor der er en grill. Det fleste vælger sidstnævnte, og heroppe sidder vi med en forrygende udsigt i frisk vind og får frisk, grillet fisk og drikker lokal vin. Alt ombord på skibet er nem-

lig lokalt, ligesom hele besætningen også er fra Ecuador.

En lur med udsigt

Vi drikker helt sikkert et glas for meget og får også spist for meget, for der er en masse skønne salater og tapas og et større udvalg af desserter. Så efter frokost går vi ned og sover i kahytten. Heldigvis er kahytterne indrettet med et kæmpe vindue fra gulv til loft, som vi kan åbne med en fjernkontrol. Så selvom vi ligger i sengen, kan vi stadig se naturen og høre havet, lige indtil vi falder i søvn. Vi vågner ved, at ankeret bliver kastet

igen. Vi er sejlet til den næste ø, som hedder Santiago, og her kan man komme ud og ro i en kajak. Vi tager vores redningsveste på og er tilbage i basecamp på det aftalte tidspunkt. Vores gummibåd har en hel hale af kajakkere efter sig, og vi hopper nu ganske rutineret ned i den. Vi skal nemlig sejles tættere på kysten, før vi får lov at ro i kajak. Efter en kort tur i gummibåden kravler vi over i hver vores topersoners kajak og skal igen på tur med vores guide. Han padler derudaf og peger på fugle og fisk efterhånden som vi kommer frem. Der er især mange af den store blåfodede sule. Mange af gæsterne har en imponerende stor viden om dyrelivet på Galapagos, og der er god tid til at få den store linse frem. Gruppen er så entusiastisk, at vi forlænger turen, og først da solnedgangen er på sit sidste, bliver vi hentet af vores gummibåd.

Hver aften klokken 18.30 er der cocktails i skibets store salon, hvor der er en grundig orientering om næste dags program og korte foredrag om de dyr, vi kommer tæt på, så man er godt forberedt. Bagefter følger middagen, hvor vi igen kan vælge, om vi vil sidde ude eller inde.

Darwins leguaner

Vi går ned i restauranten, får et topersoners bord og bestiller a la carte. Vi kan slet ikke begribe, at vi kun har været ombord i et døgn. Og de næste seks dage viser sig at være mindst lige så spændende. Hver dag starter

Fortsættes side 8

Den specielle blåfodede sule, der kun findes i Stillehavet. Foto:PR

Fortsat fra side 6

Bartolome er en af de allermindste øer. Vi lagde til ved klippestranden og kravlede i land.

Fernandina, som kun meget få skibe sejler til. Man kender Fernandina fra tv, fordi de ualmindeligt grimme og ildelugtende havleguaner, som Darwin studerede, ligger i bunkevis på klipperne. De lugter fælt og sidder det meste af tiden og kigger lige ud i luften og spyr salt ud af næsen. De ser farlige ud, men de ænser ikke, at vi er der. På vej til Fernandina har vi krydset ækvator og den kolde Humboldtstrøm, der kommer fra Antarktis. Humboldtstrømmen får mere fat her ude på Stillehavet, så vandet er kun 17 grader, og bølgerne er heftige. Men guiden forklarer, at med strømmen følger til gengæld også masser af fisk, så der er meget at se på og spise.

Vi sejler hele vejen rundt om Isabela, som er den største ø på Galapagos. Vejret er mere råt, for Isabela ligger også direkte ud til Stillehavet. Vi lægger til to forskellige steder på øen, og her er der næsten ingen turister, for det er besværligt at komme helt herud. Men det er noget af den mest uberørte natur, der findes. Vi fortsætter til øen Floreana, som ligger mere sydligt og er lidt af en turistfælde men et sjovt besøg. For her ligger Post Office Bay. Der er ferskvandskilder på øen, og derfor har Floreana været et fast stop for proviantering for søfolk gennem tiden, der også fik den smarte ide at lave et slags posthus på stranden. Øvelsen er, at alle der lægger et brev i postkassen også skal kigge, hvis der er post til den by, man selv kommer fra. Vi fandt et postkort, der skulle til en farmor i Nærum, så det tog vi med hjem. Og to måneder senere fik vi også det brev, vi havde postet til os selv. Gratis og mindst lige så effektivt som nutidens postsystem!

Den berømte klippe Pinnacle Rock på Bartolome. Senere samme dag snorklede vi rundt om klippen

med en vandring klokken syv, og så skifter aktiviteterne alt efter hvilken ø, vi er ankommet til. Tidsplanen må ikke skride, for krydstogtskibene betaler høje afgifter for at få eksklusiv adgang til de små, øde øer, hvor der må kun være ét skib ad gangen. Men dukker der en hval op, så er der afsat tid til, at skibet kan stoppe, så vi kan kigge på den. Men det sker kun en enkelt gang i løbet af ugen.

Det særlige ved Silverseas ekspeditionsskib er, at det kan nå helt ud til de yderste og helt uberørte øer som

